

EVA MARIE PEDERSEN

Offentliggjort d. 23. oktober 2018

Jeg er født i Serup. Det er en lille landsby, der ligger mellem Silkeborg og Kjellerup. Vi boede på en lille statshusmandsejendom. Den 9. april 1940 har jeg været 13 år. Vi sprang ud af dynerne og så alle de her flyvemaskiner. De brummede hen over himmelen. Det havde vi aldrig oplevet før. Vi anede ikke, hvad der skete. Det husker jeg, som var det i går. Det var noget særpræget noget. Mor og far havde hverken radio eller telefon, så vi vidste ikke, hvad det var. Der lå en gård et stykke fra os, hvor de havde radio og telefon. Manden derfra, Aage Sørensen, kom over og fortalte os, at flyverne kom fra Tyskland og var på vej til Norge.

Interviewet og redigeret af Liv Høybye

Tekst og billeder er under ophavsret og må ikke gengives uden tilladelse.

LIVET PÅ LANDET

Der skete ikke så meget ude på landet. Det var mest i byerne. Jeg var ung pige, og da jeg blev konfirmeret som 13-årig, kom jeg ud og tjene med det samme. Første gang var min mor så sød, at jeg kun skulle over til naboen, så jeg stadig kunne se min mors skorsten. Men jeg har aldrig i mit liv længtes sådan hjem som da. Jeg længtes så frygteligt. Jeg kom kun hjem hver anden søndag. Sådan var det dengang. Jeg arbejdede i huset med madlavning og passede børn. Og var med i marken sandelig, hvor jeg hakkede roer. Vi skulle lære alting og var med til alting. Vi gik kun i skole hver anden dag og arbejdede den anden.

Der var rationeringsmærker på sukker, smør, kaffe og tobak. Og damestrømper. Var det ikke mærkeligt? Så vi skulle passe på det, vi havde. Det var ikke sådan at rutte med det. Vi fik rationeringsmærkerne fra kommunen og handlede inde i brugsforeningen i Serup By. Man betalte sine varer, og så var det begrænset, hvad man kunne få af sukker og smør. Man klippede et rationeringsmærke af efter, hvor meget man skulle købe. Mange af varerne kom jo fra udlandet.

Min far kunne ikke få tobak, så om sommeren plukkede han blade af kirsebærtræerne, fordi de havde fundet ud af, at kirsebærblade var gode til erstatningstobak. Bladene tørrede han i ovnen og knuste det til tobak til sin pibe. Han kunne ikke undvære det. Og min mor lavede kartoffelmel til at tykne frugtgrød, for det kunne man heller ikke få. Hun kogte nogle kartofler og så blev de lagt ud på græsplænen på et stort stykke stof, hvor de skulle tørre i solen.

Én gang så jeg en tysk soldat. Jeg kom cyklende og han holdte mig an. Jeg pegede hen, hvor jeg boede, for jeg var næsten hjemme på den gård, hvor jeg tjente. Og så lod han mig cykle videre. Jeg var lidt nervøs, men jeg vidste med mig selv, at jeg ikke havde gjort noget forkert.

Der var ikke det store festivas, da befrielsen kom. Ikke som inde i byerne, hvor de gik helt amok og rev mørklægningsgardinerne ned og tændte lys i vinduerne og sådan noget. Det skete slet ikke ude på landet. Men selvfølgelig var vi glade for, at Danmark var blevet befriet.

Erindringer er en del af projektet "Krigens Sidste Stemmer – fortællinger fra aarhusianske plejehjem." Projektet er blevet til gennem et samarbejde mellem Sundhed og Omsorg i Aarhus Kommune, Stadsarkivet, frivillige fra Besættelsesmuseet i Aarhus 1940-1945/Den Gamle By samt fotojournaliststuderende fra Danmarks Medie- og Journalisthøjskole.

Du kan også læse erindringer i magasinet under følgende link:

<http://reader.livedition.dk/aarhuskommune/880/>